

disse fremmede Ord søges fjærnede. Jeg skal foreløbig bemærke, at da den høitærede Finanzminister selv har stillet 3 Forslag, som gaae i samme Retning, tillader jeg mig paa Forslagsstillernes Vegne til Fordeel for den høitærede Ministers Forslag at tage de 3 tilsvarende af vore Forslag tilbage, nemlig Forslagene under Nr. 2, 10 og 28.

Formanden: Maa jeg spørge, om det ærede Medlem specielt er bemyndiget dertil af enhver af de 14 andre Medlemmer, thi ellers kunne Forslagene ikke tages tilbage?

Schjørring: Jeg troer det nok.

Formanden: Sa, naar det ærede Medlem ikke er vis derpaa, bortfalder Tilbage-tagelsen.

Schjørring: Jeg vilde ansee det for uheldigt, hvis man her gjorde det til en Vane at rette Stil i Regjeringens Lovforslag — man kan ofte have Nok at gjøre med Forandringer i Indholdet — men naar der en enkelt Gang fremkommer et Forslag, som er utilbørlig slet i formel Henseende, troer jeg, det er forsvaerligt og rigtigt, at Rigsdagen i Gjærningen viser, at den sætter Priis paa, at Lovforslagene ere affattede i et godt, danst Sprog. Dette har den ogsaa mangfoldige Gange gjort, og navnlig er det os alle vitterligt, at den ikke alene i sin Forretningsorden men ogsaa i mange Love har søgt at ombytte fremmede Ord med danst. Jeg troer ikke, at fremmede Ord ganske kunne undværes, heller ikke i Love, og det er vistnok ikke Rigsdagens Opgave at lave nye danst Ord; det skulde da i alt Fald kun være, hvor der er Tale om at fastsætte en vis Benævnelse for en Institution, og jeg kunde saaledes f. Ex. være med til at bestemme, at det, der hidtil er kaldt „Borgerrepræsentation“, for Fremtiden skulde hedde „Byraad“ eller noget lignende, men ellers erkjender jeg, at man maa overlade Slet til Skriverterne, og at Rigsdagen ikke skal gaae forud i saa Henseende. Derimod mener jeg rigtignok, at naar Sproget allerede har danst Ord, som i et Lovforslag

med Urette i et stort Omfang ere stude tilfide for fremmede Ord, kunde det ogsaa være en passende Opgave for den danst Rigsdag i saa Henseende at værne om det danst Sprog Ret. Vi maae jo ønske, at Folket vil følge vore Forhandlinger og læse vore Love, men skal dette kunne skee, maa vi ogsaa sørge for, at Folket, Menigmand kan læse dem. Der er maaskee nogle ærede Medlemmer, som finde, at saadanne Bestræbelser ere smaalige og latterlige, og jeg skal ikke nægte, at hvis en Rigsdagsmand særlicg eller alene gjorde sig det til Opgave at føre Krig med fremmede Ord, kunde der klæbe noget latterligt derved; men det er en anden Sag, naar man erkjender, at det er et Formaal ved Siden af andre vigtigere, naar Leilighed gives, at værne om Sprogets Ret. Det er saa langt fra, at jeg for mit Vedkommende finder dette latterligt, at jeg tværtimod maa betragte det som en Væere, og i Overensstemmelse med disse Grundsætninger ere disse Forslag stillede. Jeg vilde ansee det for utilbørligt at gennemgaae dem enkeltviis, og jeg troer heller ikke let, der skal kunne indvendes noget Væsentligt imod den Gjengivelse paa Danst, der er foreslaet. Jeg kan derimod tænke mig, at den Indvending kunde fremkomme, at der alligevel bliver saamange fremmede Ord tilbage i Loven, men jeg skal hertil bemærke, deels at det dog maa erkjendes, at Loven bliver forholdsviis læselicg og godt affattet, naar disse nogle og tredive Forandringer skee, deels at det, idetmindste efter min Mening, ikke lader sig gjøre overalt at afløse de fremmede Ord med danst, naar man ikke vil lave nye Ord eller foretage meget bethydelicg Omfribninger, hvilket det ikke har været Forslagsstillernes Sag eller Leilighed her at gjøre. Dernæst kan jeg ogsaa tænke mig den Indvending fremkomme, at det, navnlig efterat den ærede Minister ved Sagens anden Behandling har udtalt, at der allerede er steet en Storvæbst i det andet Thing, kunde synes uhøfligt mod dette, om vi nu her kasserede denne Storvæbst ved at begynde at væstle paany, men hertil skal jeg bemærke, at den ærede Ministers Huskommelse vistnok har stuffet ham, da han brugte dette Udtryc; thi vel blev der i det andet Thing foretaget mange Væbringere, ogsaa